

opodstatněna. Bude proto na odvolacím soudu, aby řízení v tomto směru doplnil a znovu rozhodl, řídě se při tom právním názorem výše uvedeným (§ 511 c. ř. s.).

Čís. 12625.

Nejde o převzetí podniku ve smyslu zák. čl. LVII:1908, převzal-li ručitel za vyrovnací kvotu aktiva (živnost) vyrovnacího dlužníka k vlastnímu krytí.

(Rozh. ze dne 19. května 1933, Rv II 88/32.)

Žalobci domáhali se na žalované bance kromě jiných pohledávek i zaplacení útratových pohledávek příslušejících jim proti Josefu F-ovi, ježto žalovaná banka převzala obchodní podnik Josefa F-a. Útratové položky vznikly po zahájení vyrovnání o jmění Josefa F-a. Žalovaná se zaručila za jmění Josefa F-a. Oba nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Odvolací soud stejně jako odvolatel má za to, že věc jest posuzovati podle zákonných předpisů platných na Slovensku, protože se ujednání stalo v Trenčíně. Zák. čl. LVII:1908 týká se výlučně převodu obchodní živnosti, kdežto § 1409 obč. zák. týká se též převzetí jmění. Z ujednání ze dne 15. června 1926 jde najevo, že se žalovaná banka zavázala jen, že zaplatí závazky F-ovy podle mimokonkursního vyrovnání, nepřevzala tedy jeho dluhy vzniklé po zahájení vyrovnacího řízení a nespádající do onoho vyrovnání a nemá zde tedy místo odst. 2 § 2 zák. čl. LVII:1908. Žalovaná banka nepřevzala však ani F-ův obchodní podnik jako podnik, nýbrž F. jí postoupil jen ke krytí její záruky různé své movitosti a pohledávky. Podle § 3 zák. čl. LVII:1908 jest podle všech okolností případu posoudit, zda jde o převod živnosti ve smyslu § 1 cit. zák., zejména nebylo-li jmění, které patří k živnosti, v celku převzato. Nemusí tedy ani býti převzata všechna aktiva, stačí i převzetí podstatné části aktiv, ale jedné podmínky je k převodu obchodní živnosti podle tohoto zákona nevyhnutelně zapotřebí, totiž by kontinuita podniku nebyla přerušena. Této podmínky však v souzeném případě není, žalobci ani netvrdili, že žalovaná banka podnik F-ův dále vedla a proto také udal svědek F., který jinak vypovídal ve prospěch žalobců, že není správné, že žalovaná banka převzala od něho celý jeho podnik, neboť jeho podnik vlastně zanikl na Slovensku tímto vyrovnáním.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Vývody dovolatelů k dovolacímu důvodu nesprávného právního posouzení nejsou opodstatněny. Odvolací soud vycházel z právních předpisů platných na Slovensku a ony předpisy také správně vyložil. Je sice pravda, že odvolací soud s hlediska zákonného čl. LVII:1908 posuzoval jen ony dvě útratové položky, které podle jeho názoru nebyly dotčeny

vyrovnáním, protože vznikly za vyrovnacího řízení, a že žalobci již v žalobě dovolávali se tohoto ustanovení zákona k odůvodnění celého žalobního nároku. Ale je zřejmé, že úvahy, jež vylučují ručení žalované z tohoto právního důvodu ve příčině oněch dvou položek útratových, vylučují je nutně také co do ostatní části nároku. Odvolací soud zcela správně vykládá § 3 I. c. potud, že otázku, zda jde o převod živnosti ve smyslu § 1 I. c., jest posuzovati podle všech okolností případu. Dovolatelé nedbají jednak toho, že sami tyto okolnosti náležitě nedolíčili a vedli si tak, jakoby bylo zcela jasné nebo prokázané, že žalovaná převzala celý podnik Josefa F-a a jakoby bylo povinností žalované dokazovati opak. Avšak dovolatelé mimo to přehlíží, za jakých okolností došlo ku převzetí aktiv F-ových; že to totiž bylo součástí a podkladem vyrovnání a ručení žalované za to, že vyrovnání bude splněno. V oněch aktivech měla tedy zcela legálním způsobem býti obsažena protihodnota za ručení žalované strany a celá tato transakce neměla by smyslu, kdyby se věřitelé, jejichž nároky právě vyrovnáním na tomto podkladě uskutečněným byly sníženy na kvotu, mohli domáhati na rukojmím doplatku na 100% z toho důvodu, že k vlastnímu krytí převzal aktiva vyrovnacího dlužníka. Již také z tohoto důvodu není nárok žalobců, pokud spočívá na tvrzeném převzetí aktiv, po právu a je nerozhodno, považoval-li odvolací soud za hlavní podmínku ručení ze zmíněného zákona kontinuitu podniku, jakož i to, co dovolatelé v této souvislosti uvádějí. Podle okolností, za kterých k převzetí aktiv došlo, nemůže býti řeči o převzetí podniku a ručení žalované z tohoto právního důvodu.

Čís. 12626.

Vnucenou správu továrního podniku jest zastaviti (§ 129, druhý odstavec, ex. ř.), je-li tovární podnik v likvidaci a provoz jeho zastaven.

(Rozh. ze dne 20. května 1933, R I 400/33.)

Dlužnice, firma Jana F-a dědicové v likvidaci, navrhla, by exekuce vnucenou správou továrních podniků byla podle § 129, druhý odstavec, ex. ř. zastavena, ježto podniky nejsou v provozu, firma Jan F., dědicové, jest v likvidaci a proto nelze docíliti vnucenou správou výtěžků užitků a příjmů. Soud první stolice návrh zamítl, rekursní soud návrhu vyhověl. Důvody: Tovární podniky, jichž se týká vnucená správa, nejsou v provozu. Vnucená správa podniků není toho času možná a nelze docíliti výtěžků z továrních podniků. Kromě toho jsou tovární podniky v likvidaci. Podle čl. 137 obch. zák. přísluší likvidatorům skoncovati zahájená jednání, splniti závazky zrušené společnosti, vybrati její pohledávky (k tomu není třeba vnuceného správce) a zpeněžití společenské jmění (z vyjádření vymáhajícího věřitele vyplývá, že již byly domy a stroje prodány). I likvidace znemožňuje vnucenou správu podniku, jež předpokládá logicky podnik v provozu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.